

להיות מאושר

מאת מהחדוקהט קאשקואלי

איור - מהרוש מסומיאן

אלמה הייתה מהורהרת מהבוקר.
הבובה שלה יושבה בפינה והביטה
עליה. החתול נמנם על הכסא. היא
לחשה "הייתי רוצה.."
החתול פקח את עיניו, הסתכל עליה
ואמר "מיאו, מיאו."

**"הייתי רוצה" המשיכה אלמה "שילדים יבחרו
להם את הוריהם."
הבובה נענעה בראשה ואמרה "זה יכול להיות
נחמד.. כמה יפה היה יכול להיות אילו הבובות
יכלו לבחור את הילדים שלהם הן שייכות."
והחתול אמר "לחתולים קל יותר לבחור את
בעליהם. ואיזה אבא ואמא היית בוחרת אילו
יכלת?"**

אלמה הביטה לצדדים, הוציאה עיתון
מצוייר מתחת לחוברות שלה והראתה
לבובה ולחתול. "תראו. כמה יפה יכול היה
להיות אילו האישה הזו הייתה אמא שלי.
ראו כמה היא לבושה בהידור וכמה היא
יפה."

"מיאו, מיאו. באמת יפה."
"כן, יפה" אמרה הבובה "אבל בובות
יפות נלחמות תמיד זו בזו."

"אבל היא לא תאבק עם הילדים שלה"
אמרה אלמה.
"אולי."

אלמה שוב דפדפה בעיתון והראתה
להם ציור של גבר. אמרה "ואילו זה
היה אבא שלי? ראו כמה מכוניות יש לו.
אחת, שתיים. אא, הוא בוחר את
המכוניות השונות שבעיתון. והוא לבוש
כל כך יפה ומסודר."
"אולי יש לו בית חרושת למכוניות"
אמר החתול.

"אולי המכוניות בכלל לא שלו" אמרה
הבובה.

"אולי" אמרה אלמה.

"אז את רוצה שיהיו לך מכוניות ועוד
בובות למשחק?" שאל החתול.

"לא, טיפשון. מאין לך רעיון כזה?

אני מתכוונת למשהו אחר."

"אני מבין. את לא מרוצה מאבא ואמא
שלך."

"אני מחבבת אותם, אבל תמיד מנסה
למצוא את הטוב ביותר."
"כמו אצל החתולים."

"כן, אתה מבין למה אני מתכוונת. הייתי רוצה שההורים שלי יהיו חמודים כמו ההורים של מוידה."
"מיאו, מיאו. ההורים של מוידה הם כה חמודים שלא נותנים לה לדבר אתי. מתי שאני רוצה לדבר עם מוידה, ההורים אומרים שהחתול רוצה לישון או שהיא עייפה מדי. ואני דווקא רוצה לשחק עם מוידה והיא רוצה לדבר אתי."

אלמה הרהרה שוב ואמרה "הייתי
רוצה שאמא ואבא יצאו אתי כל יום
לטיול."

"את צודקת" אמרה הבובה
"כשהייתי עוד בחנות צעצועים
הביאו לשם בובה לתיקון. ידה
הייתה שבורה, אבל היא הייתה
בכל זאת די מרוצה. סיפרה
שהילדה שלה הוציאה אותה כל
יום לגינה, אל הדשא שבין העצים.
אבל מדי פעם הייתה גם שוכחת
ומשאירה אותה שם בגינה. ומדי
פעם ירד גשם בלילה והיא
נרטבה. ורק בבוקר הילדה הייתה
מחפשת אותה."

**"מיאו, מיאו" אמר החתול "לישון בגשם
בלילה הוא הדבר הגרוע ביותר. הילדים
צריכים לדאוג לחתולים ולבובות שלהם.
זה לא צחוק."
כולם השתתקו. אלמה הביטה בחלון
ושקעה עמוק במחשבות.**

**"מיאו, מיאו. אלמה הביטי עלי. למה את
 חושבת כל כך הרבה?"**
**"חתולי היקר, אני חושבת שאני אוהבת
 מאוד את אבא ואמא שלי. אבל היה טוב
 יותר אילו הם היו עשירים, יפים מאוד ותמיד
 שמחים וצוחקים. אילו היו קונים לי כל שאני
 רוצה. אילו היו מרשים לי ללכת לאן שאני
 רוצה ולשחק עם מי שאני בוחרת. אילו
 יכולתי ללכת לבית הספר, או לא ללכת
 לשם, כפי שרק מתחשק לי. כמה יפה זה
 היה יכול להיות."**

הבובה הביטה על אלמה בלי למצמץ בעיניה והחתול קפץ
מהכסא לאדן החלון ואמר "מיאו, מיאו! רק זה את רוצה?
ואולי עוד משהו?"
"עוד משהו? לא, אינני יודעת."
"מיאו, מיאו. ואני חושב שצריך להיות מאושר אפילו עם חלק
קטן מכל מה שאמרת עכשיו."

